

Sygn. akt I C 379/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 maja 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Joanna Dalba

Protokolant: Anna Szwed

po rozpoznaniu w dniu 08 maja 2015 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.

przeciwko K. M.

o zapłatę

oddala powództwo

Sygn. akt: I C 379/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 września 2014 r. powód, (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty reprezentowany przez r.pr. K. R., wniósł o zasądzenie od pozwanego K. M. 4.949,08 zł, w tym kwoty 3.639,76 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kwoty 1.309,32 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego i kwoty 17,00 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Powód wniósł również w pozwie o rozpoznanie sprawy w postępowaniu upominawczym i wydanie nakazu zapłaty, a gdyby pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, wniósł o wydanie wyroku zgodnie z żądaniem pozwu rozpatrzenie sprawy pod nieobecność powoda i wydanie wyroku zaocznego. Z uzasadnienia pozwu wynika, że pozwany K. M. zawarł umowę karty kredytowej z (...) Bank S.A. w dniu 18 grudnia 2007 r. Według powoda, zadłużenie karty kredytowej nie zostało spłacone w terminie, dlatego też bank wypowiedział umowę w dniu 20 kwietnia 2013 r., a następnie wystawił bankowy tytuł egzekucyjny w dniu 25 maja 2010 r.. W dniu 9 grudnia 2011 r. (...) Bank S.A. zawarł umowę przelewu wierzytelności z (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty. Powód powiadomił pozwanego o umowie przelewu wierzytelności w piśmie z dnia 3 stycznia 2012 r. Ponadto, powód podał w uzasadnieniu, iż do dnia wniesienia pozwu nie uiścił należnej kwoty (**pozew i załączniki – k. 3 - 35**).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Bank (...) S.A. w piśmie z dnia 29 marca 2010 r. poinformował pozwanego K. M., że upłynął termin ważności wydanej klientowi banku karty kredytowej, w związku z czym umowa karty kredytowej wygasła. Bank poinformował również, że zadłużenie na dzień sporządzenia pisma wyniosło 15.550,75 zł. Bank wyznaczył także klientowi termin do spłaty zadłużenia, tj. do dnia 19 kwietnia 2010 r. (**pismo – k. 11**).

Następnie, (...) Bank (...) S.A. wystawił w dniu 25 maja 2010 r. Bankowy Tytuł Egzekucyjny w związku z brakiem spłaty zadłużonej karty kredytowej. Bank poinformował pozwanego, iż na dzień sporządzenia w/w pisma, zadłużenie wyniosło 15.550,75 zł. Nadto Bank poinformował K. M., że od dnia 26 maja 2010 r. będą naliczane odsetki ustawowe od kwoty 15.550,75 zł (**pismo – k. 9**).

(...) Bank (...) S.A. zawarł umowy przelewu wierzytelności z (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty, reprezentowanym przez pełnomocnika P. C.. Wg postanowień umowy, (...) Bank (...) S.A. Przeniósł wierzytelność w kwocie 44.397.695,76 zł, w tym zadłużenie wymagalne od pozwanego K. M. (**umowa przelewu wierzytelności z załącznikami – k. 12-18**).

(...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty pismem z dnia 3 stycznia 2012 r. wezwał pozwanego do uregulowania zadłużenia w kwocie 15.657,91 zł. Powód wyznaczył pozwanemu termin do spłaty w/w kwoty, tj. do dnia 10 stycznia 2012 r. (**wezwanie do zapłaty – k. 8**).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

(...) Bank (...) S.A. zawarł z (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty umowę przelewu wierzytelności w dniu 9 grudnia 2011 r. Bank jako ówczesny wierzyciel przekazał (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty dług, jakim była niespłacona karta kredytowa wydana przez bank pozwanemu K. M.. Na podstawie art. 92a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, bank może zawrzeć z towarzystwem funduszy inwestycyjnych tworzącym fundusz sekurytyzacyjny albo z funduszem sekurytyzacyjnym umowę przelewu wierzytelności. Przesłanki określone w w/w przepisu ustawy Prawo bankowe zostały spełnione; bank przeniósł wierzytelność na fundusz sekurytyzacyjny.

Jak już Sąd wskazał powyżej, bank może przenieść wierzytelność na fundusz sekurytyzacyjny albo towarzystwo funduszy sekurytyzacyjnych. Na podstawie art. 511 Kodeksu cywilnego w zw. z wspomnianym już art. 92a § 1 ustawy Prawo bankowe, jeśli wierzytelność jest stwierdzona na piśmie (**umowa karty kredytowej**), to przeniesienie tejże wierzytelności musi nastąpić również na piśmie, co w niniejszej sprawie miało miejsce (**umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikami – k. 12-18**).

Jednakże, w przedmiotowej sprawie nastąpiły rozbieżności, a także takie braki w materiale dowodowym, co skutkowało tym, że Sąd zmuszony został oddalić pozew (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty. Po pierwsze, w załącznikach jako datę umowy karty kredytowej określono na 17 grudnia 2007 r., podczas gdy powód w pozwie jako datę umowy karty kredytowej podaje datę 18 grudnia 2007 r. Zdaniem Sądu, w przypadku dochodzenia swojej wierzytelności czy przeniesionej wierzytelności, nie może być mowy o takiej rozbieżności. Wszelkie dane dotyczące daty umowy, na podstawie której dochodzi się należnej wierzytelności, muszą być jednakowe. Wymaga tego bezpieczeństwo obrotu gospodarczego. Ponadto, nawet jeśli powód dochodzi jakiegoś roszczenia i podaje datę umowy różniącą się od daty umowy wskazanej w innych dokumentach, to jako dowód swojej tezy, powinien załączyć do materiałów sprawy umowę, na podstawie której dochodzi roszczenia. W niniejszej sprawie, jeśli bank zawarł umowę karty kredytowej, w związku z którą powstał dług (niespłacona karta kredytowa), a potem tak powstałą wierzytelność przeniósł na inny powód, który to potem dochodzi roszczenia, to ta jednostka, na którą przeniesiono wierzytelność ma obowiązek dołączyć do akt sprawy umowę karty kredytowej. Takiej umowy powód nie dołączył, choć miał taki obowiązek. W zaistniałej sytuacji nie wiadomo, czy umowa, o której mowa w pozwie była przedmiotem przelewu wierzytelności. Uzasadniają twierdzenie to rozbieżności w datach, o których mowa wyżej. W konsekwencji powód nie wykazał swojej legitymacji czynnej w sprawie.

Podkreślić przy tym należało, że jak zauważono w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2010 r. I BU 8/10, wykrycie prawdy przez Sąd ogranicza się w zasadzie do przeprowadzenia dowodów zgłoszonych przez strony, na nich spoczywa ciężar dowodu (art. 6 k.c.), zasada prawdy materialnej nie może bowiem przekreślać kontradiktoryjności

procesu i ciężar wskazania niezbędnych dowodów spoczywa przede wszystkim na stronach procesowych. Działanie Sądu z urzędu i przeprowadzenie dowodu niewskazanego przez stronę jest po uchyleniu art. 3 § 2 k.p.c. dopuszczalne tylko w wyjątkowych sytuacjach oraz musi wynikać z opartego na zobiektywizowanej ocenie przekonania o konieczności jego przeprowadzenia.

Zgodnie z art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 czerwca 2009 r., sygn. akt IV CSK 71/09, przedstawienie przez stronę dowodu w celu wykazania określonych twierdzeń o faktach sprawy, z których wywodzi ona korzystne dla siebie skutki, nie jest jej prawem czy obowiązkiem procesowym, lecz ciężarem procesowym, wynikającym i zagwarantowanym przepisami prawa, przede wszystkim w jej własnym interesie. To interes strony, jakim jest wygranie procesu, nakazuje jej podjąć wszelkie możliwe czynności w celu udowodnienia przedstawionych twierdzeń o faktach; strony nie można zmusić do ich podjęcia. O tym, co strona powinna udowodnić w konkretnym procesie decydują przede wszystkim przedmiot sporu, prawo materialne regulujące określone stosunki prawne i prawo procesowe normujące zasady postępowania dowodowego.

Przepis art. 232 k.p.c. stanowi zaś, że strony zobowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Powyżej powołane przepisy statuują jedną z podstawowych zasad procesu cywilnego, jaką jest zasada kontradyktoryjności. Zgodnie z jej założeniem, ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie, a także że sąd orzekający nie jest obciążony odpowiedzialnością za rezultat postępowania dowodowego, którego dysponentem są strony (por. wyrok SN z dnia 07 października 1998 r., II UN 244/98, OSNP 1999/20/662). Rola sądu nie polega bowiem na wykonywaniu obowiązków procesowych ciążyących na stronach (por. wyrok SA w Lublinie z dnia 27 listopada 1996 r., III Aua 26/96, OSNC 1997/1/4). Rzeczą sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do prowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76).

Z uwagi na fakt, że pozwany nie podjął obrony w niniejszej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny. (art. 339 kpc) Sąd oddalił powództwo w wyroku zaocznym mając na uwadze treść art. 339 § 2 kpc, gdyż dowody dołączone do pozwu budziły uzasadnione wątpliwości.

W związku z powyższym, Sąd orzekł jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.

Dnia 28 maja 2015 r.